

JULIE CAPLIN

Vila s pogledom

Julie Caplin ovisna je o putovanjima i dobroj hrani. Neprestano je u potrazi za savršenim džinom i strašno je izbirljiva kada je riječ o čašama, vrstama tonika i začинима. Između organiziranih degustacija različitih vrsta džinova, koje redovito posjećuje, napisala je debitantski roman i radnju smjestila u jedan od gradova koje je posjetila posljednjih godina.

Ta bivša voditeljica odjela za odnose s javnošću godinama je putovala Europom i vodila vrhunske kritičare hrane i pića na novinarska putovanja na kojima su uživali kušajući gastro-nomske delicije u mnogobrojnim gradovima Italije, Francuske, Belgije, Španjolske, Švicarske te u Kopenhagenu. Bio je to težak posao, ali netko mora i to raditi. Ta su je putovanja nadahnula za pisanje trilogije *Mali kafić u Kopenhagenu*, *The Little Brooklyn Bakery* i *Mala slastičarnica u Parizu*.

 x.com/JulieCaplin

 facebook.com/JulieCaplinAuthor

Nakladnik:

Koncept izdavaštvo j.d.o.o.,
Wickerhauserova 12, Zagreb

Za nakladnika:

Daniel Đurđevac

Urednik:

Branko Matijašević

Lektura:

Mihaela Kolar

Korektura:

Martina Polenus

Grafičko oblikovanje:

Blid

Dizajn korica:

Studio 2M

Tisak:

Og grafika d.o.o., Jastrebarsko, travanj 2024.

The Villa with a View

Copyright © Julie Caplin 2024

All rights reserved.

Copyright © za hrvatsko izdanje: Koncept izdavaštvo 2024.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretnisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8326-64-6 (meki uvez)

ISBN 978-953-8326-65-3 (tvrdi uvez)

Cip zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001223938 (meki uvez) i 001223939 (tvrdi uvez)

JULIE CAPLIN

*Vila s
pogledom*

S engleskoga prevela
Iva Matovinović Klarić

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

*Za Michaela Dohertyja (poznatijeg i kao Isle of Man,
Direktor prodaje) i njegovu prekrasnu suprugu Kate,
neka vam život bude prepun svjetlosti i ljubavi. x*

Prvo poglavlje

Kažu da nesreća nikada ne dolazi sama. U ovom trenutku Lia Bathurst brojila ih je već službeno pet u nizu. Ponovno je pozvonila na portafon utisnut u grub zid.

Već drugi put iz zvučnika se začuo bestjelesan glas. “Ovo je privatni posjed. Izvolite otići.”

Glasnice su joj se stisnule od očaja. “Molim vas, samo želim razgovarati sa *signorem* Salvatoreom. Trajat će samo minutu. Obećavam.” Trebala mu je samo reći da je šalje Mary Bathurst, rođena Harding, i bila je sigurna da će je primiti. Morao je. Ipak je prešla cijeli ovaj put i došla u Italiju samo da ga vidi.

“Ako želite razgovarati sa *signorem* Salvatoreom, trebali biste dogovoriti sastanak preko njegova voditelja poslova *signora* Knighta.” Veza je prekinuta na način koji je davao na znanje da na sljedeći Lijin pokušaj neće biti odgovora.

Prokletstvo. Umorno se oslonila na zid i rukom obrisala znojno čelo. Još dok je bila u Londonu, prezgodan gospodin Knight pokazao se kao gospodin Izrazito Beskoristan, što je i bio razlog zašto je sada stajala na pragu živopisne ružičaste vile u vlasništvu Ernesta Salvatorea.

I što sad? Pa hodala je, pobogu, čitav sat uzbrdo s više ukosnica u kosi nego što ih Marge Simpson ima u pundi, na temperaturi od trideset stupnjeva, i sve to kako bi stigla ovamo. Listovi su je ubijali, nožni su joj prsti bridjeli od bola, a grlo joj je bilo suše od Doline smrti. Razumna osoba vjerojatno bi sa sobom ponijela bocu vode, no kada je provjeravala lokaciju na Googleovoj aplikaciji, vila Mimosa i nije se činila tako dalekom. Zapravo i nije bila — ako si vrana. Ono što nije uzela u obzir bila je jedna od pet strmina asfaltne trake koja je vijugala oko padine Amalfijske obale.

Još jednom uzdahnuvši, pogledom je pratila kameni zid koji je okruživao, prema njezinu nagađanju, poprilično veliko imanje. Ljetnikovac Ernesta Salvatorea zacijelo je bio dobro čuvan. Ako ga je ona uspjela pronaći na internetu, tada su to bez sumnje mogli učiniti i njegovi mnogobrojni obožavatelji. Zid se, zajedno s oštrom žicom na vrhu, protezao u daljinu niz prašnjavu ulicu. S druge strane imanja nalazile su se stjenovite izbočine na kojima bi se i himalajska koza našla u problemima. Čak i da nije bilo oštre prijeteće žice koja je pratila vrh zida, Lia je sumnjala da bi bila u stanju popeti se na njega. Svakako ne u japankama koje su se pokazale još jednom potpuno nepraktičnom odlukom.

Više joj ništa nije padalo na pamet.

Dolazak u Italiju činio se svojedobno kao izvrstan plan, barem do trenutka kada je ušetala u trošnu garsonijeru svog prijatelja Luce u koju je sunčeva svjetlost prodirala kroz pukotine u krovu, i kada je ugledala neudoban kauč koji joj je trebao poslužiti kao krevet sljedećih nekoliko tjedana, kao i nešto što je predstavljalo kuhinju. Što se tiče kupaonice, nije željela ni pomisliti kada je ta prostorija posljednji put bila u dodiru s nečim što barem nalikuje na sredstvo za čišćenje. Zacijelo nikada tijekom proteklih deset godina.

Preplavio ju je osjećaj, za nju, nekarakterističnog samosažaljenja. Kako je sve moglo poći nizbrdo u isti čas? U ovo doba prije dva tjedna život je bio bajka. A onda se, poput domina,

sve urušilo. Šmrncula je pa se nagnula kako bi protrljala bolne dijelove između nožnih prstiju i bijelom tekućinom ispunjen žulj koji joj je puknuo na desnoj nozi. To što je bila tako impulzivna bila je isključivo njezina glupa pogreška, a ovdje gore nije bilo čak ni signala kako bi pozvala Uber.

Počela je šepati niz ulicu, no morala je zastati već nakon nekoliko stotina metara. Kleknula je na jedno koljeno kako bi omotala prilično izgužvanu maramicu, koju je prethodno izvukla s dna svoje velike torbe, oko nožnog palca kako bi smanjila trenje. Bit će to dugačak i spor povratak na vrućini na kakvu samo luđaci izlaze. Pored nje proletio je izlupan Fiat čiji je vozač vješto poput Lewisa Hamiltona ušao u zavoj na dvama kotačima, razbacujući šljunak oko njezinih gležnjeva dok se iza njega dizao oblak prašine tjerajući je da pljučka i kašlje. Nakratko je ugledala vozača i pomislila kako ga je već negdje prije vidjela. Uz prilično iznadan preskakanje srca sjetila se živih plavih očiju pa se brzo uvjerila da umišlja stvari. Brišući lice i misleći kako zacijelo grozno izgleda, uspravila se i promatrala blijedo plavu Vespu koja joj je dolazila u susret. Bila je toliko simpatična i toliko tipično *talijanska* da joj je pogled na nju uspio izmamiti osmijeh na lice unatoč nezahvalnoj situaciji u kojoj se nalazila. Na njezino iznenađenje moped je usporio i stao. Vozač je spustio noge s obje strane pa skinuo kacigu i otkrio bujne plave kovrče. Izuzev živopisnog osmijeha, nalikovao je na kerubina.

“*Parla Inglese?*” pitala je s nadom u glasu.

“Naravno.” Osjetila je olakšanje kada je prepoznala britanski naglasak iako nije bilo mjesta čuđenju. S takvom razbarušenom kosom uopće nije djelovao kao Talijan. “Čini se da je dama u nevolji. Mogu li kako pomoći?” veselo ju je gledao.

“Pokušavam se vratiti dolje u Positano. Prolazi li ovdje kakav autobus? Ili kako da pozovem taksi?” mahnula je mobitelom. “Nema signala.”

“Kamo ideš?” pitao je.

“Bilo kamo na obalu.”

Spretno je spustio nožicu mopeda, sišao s njega i otvorio spremište na stražnjoj strani Vespe kako bi izvadio kacigu koju joj je potom pružio uz lagani naklon. "Vaša kočija je spremna."

Nasmijala se.

"Sve je u redu. Oduvijek sam želio spasiti damu u nevolji." Na obrazima su se pojavile jamice, a kerubina je zamijenio nevaljali raspjevani dječarac. "Izvoli. Krenuo sam prema plaži. Mogu te povesti."

"To bi bilo izvrsno", rekla je Lia. "Puno ti hvala."

"Nema problema", rekao je lagano slegnuvši ramenima. "Idem u tom smjeru." Gledao ju je kako zakopčava kacigu ispod brade.

"Usput, ja sam Leo."

"Ja sam Lia."

"Drago mi je, Lia."

"Zadovoljstvo je moje. Hvala ti na prijevozu."

"Još nisi vidjela kako vozim." Tamne su mu oči nestašno zasjale. Sve na njemu činilo se pozlačeno i obasjano suncem.

"Je li tako loše?"

"Užasno. Ali još nikoga nisam ubio", veselo je dodao.

"A ovdje svi voze prilično loše. S Vespom ne možeš napraviti neku veću štetu."

"Baš je lijepa", primijetila je Lia diveći se ponovno boji.

"Znam." Namignuo je. "Djevojke je obožavaju. Moj brat kaže da je to uvreda muškosti, ali on je prilično staromodan. Ali, čuj, on nema toliko djevojaka kao ja. Što ti to govori?"

Lia se zapitala je li moguće da on nije toliko zgodan kao Leo koji je zračio jednostavnim šarmom i veselim samopouzdanjem. Djelovao je kao jedan od onih ljudi koji ti jednostavno tjeraju osmijeh na lice.

"Hajde, sjedni."

"Hvala ti još jednom, to je stvarno lijepo od tebe."

"Znam, i nema problema. Možeš kupiti sladoled."

“Koji sladoled?” pitala je nestašno se osmjehnuvši. Stvarno je pravi šarmer.

“Znam jednu zgodnu slastičarnicu na putu. Mislim da je to baš ono što ti treba.”

“A kako si to pretpostavio?” pitala je.

“Jer svatko treba sladoled, a ti si izgledala kao da ćeš se baciti sa stijene. Iskreno, dan je prelijep za takvo što, a i nastao bi pravi nered. Možeš mi sve ispričati uz sladoled i kavu.”

“Sad još i kava?”

“Zašto ne?” osmijeh je postao još širi.

Bilo je teško održavati razgovor vozeći se na mopedu. Činilo se da Leo nema ništa protiv njezine tišine dok je bedrima stiskala Vespu i istodobno se držala. Činilo se malčice pre-intimno obuhvatiti struk potpunog stranca, bez obzira na to koliko je nalikovao na preslatko štene. Odlučila je u potpunosti uživati u krajoliku. Tijekom napornog uspona bila je prezauzeta stavljanjem jedne noge pred drugu, pa se nije mogla diviti dramatičnom krajoliku visokih stjenovitih vrhova, kao ni kućama koje su se ugnijezdile u pukotinama s vanjske strane brda. Krovovi od terakote prostirali su se krajolikom poput slojeva u kamenu dok su se građevine utiskivale u svaku postojeću ravninu. Čitava strana doline podsjećala ju je na svadbenu tortu.

S ove visine mogla je vidjeti preko zaljeva, sve do ogromnoga tamno plavog polumjeseca od mora ispod svjetlucavoga plavog neba. Srce joj je zatreperilo od pogleda na odsjaj sunca po valovima koji se pjene pa je osjetila neki sram. Dan je bio predivan i trebala bi biti zahvalna što je ovdje. Nisu svi u mogućnosti provesti praznike u Italiji besplatno — čak i kada je to uključivalo neke neostvarene želje.

Odlučna usmjeriti pozornost na pozitivne strane, koncentrirala se na ovaj trenutak. Leo je vozio vješto poput Talijana,

uključujući se i isključujući iz prometa, obilazeći s izrazitom preciznošću automobile koji su prije djelovali napušteno nego parkirano, jedva izbjegavajući retrovizore i poneka vrata automobila koja bi se iznenada otvorila. Iako se promet uskim ulicama odvijao puževom brzinom, zadržavao je jednak ritam vožnje skrećući u zavojima i mijenjajući pravac toliko često da Lia više nije znala gdje se nalaze u odnosu na more. Bilo je skriveno negdje iza neurednih građevina koje su grlile obrise strme padine.

Umalo je pala s mopeda kada je Leo iznenada zakočio i popeo ga na pločnik ispred slastičarnice.

“Stigli smo”, rekao je skidajući kacigu i spuštajući noge na zemlju kako bi održao ravnotežu dok Lia ne siđe. “Ja ću naručiti *stracciatellu*. Dvije kuglice. S preljevom od čokolade i orašastim plodovima.”

“*Per favore?*” naglasila je Lia čiji je odgoj uključivao pristojne manire te je bila pomalo zbunjena njegovom bezbrižnom pretpostavkom kako je u redu naručivati što god želiš kada netko drugi plaća. Ili je to bilo tipično britanski?

Anđeoski osmijeh ponovno se pojavio na njegovu licu. “Da, molim. Idemo.”

Čim je sišla s mopeda, brzim je pokretom namjestio kacigu na ruku i krenuo u slastičarnicu. Ona ga je polako pratila i odmah primijetila hladniji zrak i opojni miris vanilije i čokolade. Stakleni hladnjak prostirao se čitavom dužinom dućana, prepun sladoleda raznih okusa prekrasno oblikovanih u kremaste vrtloge, iako su u nekima nastali krateri dajući na znanje koji su okusi najtraženiji. Opisi su bili napisani urednim kurzivom na engleskom, njemačkom i talijanskom: *Strawberry Sunburst*, *Lemon Delight*, *Chocco Chocolate*, *Madagascan Vanilla*, *Deluxe Stracciatella*, *Nutella Supreme*.

Liji je krenula slina na usta.

“*Ciao*, Gina”, Leo je pozdravio tamnokosu djevojku iza pulta i započeo razgovor na talijanskome, upirući prstom i gestikulirajući. Lia je primijetila da je on u neprestanom pokretu i da mu se glava naginje dok govori, a noga mu je tapkala dok je

pokazivao na sladoled od vanilije s komadićima tamne čokolade koji je odabrao.

“Što si ti odabrala, Lia?” pitao je. “Čokolada je izvrsna, a i jagoda. Gina, ovo je Lia; ona je nova u gradu.”

“Bok”, rekla je Gina.

“Što preporučuješ?” pitala je Lia, pomalo zbunjena izborom. Sve je izgledalo ukusno i shvatila je da ništa nije pojela još od kuhanog jajeta za doručak. Luca je zaslužio pohvalu jer joj je ostavio barem osnovne namirnice.

“*Stracciatella*”, rekao je Leo. “Rekao sam ti da je najbolja.”

Gina se nasmijala. “On nikada ništa drugo ni ne naručuje. Preporučujem *Nutellu supreme*, čokoladu i lješnjak. Moj prvi izbor. Ali sve je ukusno. Sve se proizvodi ovdje”, pokazala je na dvostruka vrata u stražnjem dijelu dućana. “Moj je otac zadužen za to.”

“*Stracciatella* je najbolja”, ponovno je promrmljao Leo i dobronamjerno zakolutao očima.

“Probat ću čokoladu i lješnjak”, rekla je Lia odlučivši se za jednostavniju opciju, odlučna ne popustiti Leovu tihom pritisku. Nije bila osobiti ljubitelj sladoleda. Sladoled je sladoled.

No, to se promijenilo u trenutku kada ga je probala iz prenatrpanog korneta koji joj je Gina pružila.

“O, Bože, ovo je božanstveno”, šapnula je.

“Rekao sam ti”, dodao je Leo i ponovno navalio na svoj kornet.

“Hvala ti, Gina.”

Izašli su na mali nagnuti trijem spojen s pločnikom odmah ispred dućana, prolazeći pored uskih teglica žarko crvenih pelargonija čija je jarka boja bila u oštrom kontrastu s bijelo obojenim podom. Mjesta je bilo upravo za nekoliko lijepih bijelih stolova i stolica s naslonom u obliku srca.

“Mmmm, ovo je divno”, rekla je Lia kad joj je bogata čokolada preplavila jezik. Bio je to vjerojatno najbolji sladoled

koji je dosad probala iako drukčije i nije moglo biti s obzirom na to da je sjedila pod žarkim talijanskim suncem pored zgodnog pratitelja.

“Rekao sam ti. Ali sljedeći put trebala bi probati *stracciatellu*.”

“Je li ti itko ikada rekao da se ponašaš kao pas kad se želi igrati?” zadirivala ga je.

“Ne”, odgovorio je bezbrižno. “Samo znam što volim.”

Nasmijala se. Bio je uistinu ugodno društvo i — shvatila je — prva osoba s kojom je pošteno razgovarala proteklih nekoliko dana.

“A ti živiš ovdje?” pitala je.

“Samo ljeti. Moja obitelj ovdje ima kuću. Uvijek dolazimo. Ali nije to baš neka muka. Positano je najljepše mjesto na Amalfijskoj obali.” Zastao je uz zločest osmijeh i dodao: “Ako ne uzmemo u obzir Minori, Ravello, Amalfi, Cetaru i Furore, da spomenem samo neke. Jesi li posjetila ijedno od njih?”

“Ne još. Stigla sam tek prije dva dana.” Jedva se uspjela snaći u Positanu. “Još se privikavam. Prilično je zbunjujuće.” Strmi brežuljci bili su prekriveni malim uskim ulicama koje su vijugale i skretale u pravilnim razmacima, prepune butika i dućančića čija se roba izlivala na ulicu.

“Ali sviđa ti se?” pitao je.

“Oduševljena sam!” pogledala ga je smiješeći se.

“Dakle, na odmoru si?”

“Ne baš.” Lia je pomislila kako je zasad najbolje biti oprezan s istinom. Nagađala je da bi domaći mogli biti prilično zaštitnički raspoloženi prema svojim slavnim sumještanima. “Ja sam umjetnica. Uselila sam u prijateljev atelje na nekoliko tjedana.”

“Umjetnica. Ne izgledaš tako.” Nagnuo je glavu u stranu. “Preljepa si da bi gladovala na nekom tavanu.”

“A kako to umjetnici izgledaju?” pitala je Lia smijući se.

“Ne znam”, priznao je Leo škiljeći. “Izgladnjelo i pothranjeno? I možda su prekriveni bojom? To je vrlo lijepa haljina.”

Lia je zagladila blijedo zelenu tkaninu prstima prelazeći preko fino izrađenog veza za čiju joj je izradu trebalo puno vremena. Bio joj je jedan od omiljenih. “Hvala”, rekla je zaključivši kako ga vjerojatno ne bi zanimalo to što ga je sama izradila.

“I koliko se dugo misliš ovdje baviti umjetnošću?”

Lia je uzdahnula, a s usana je nestao osmijeh. “Dobro pitanje.” Sa žalošću se prisjetila skromnosti garsonijere koju je posudila. No, bila je dobro opremljena i imala je mjesta za rad, što je svakako bila prednost.

“Ne znaš?” Suosjećanje u njegovim očima natjeralo ju je da mu se povjeri.

“Tražim nadahnuće za najnoviju narudžbu i ne znam hoću li je naći.”

“To ne zvuči dobro. Ne možeš biti nesretna u Positanu. Što bi te nadahnulo? Možda te mogu provesti uokolo?”

“To bi bilo izvrsno.”

“Ovdje je krajolik uistinu predivan. Siguran sam da će te nešto nadahnuti.”

Kimnula je glavom, sretna što on ne pita previše. Još ju je boljelo što je restoran Braganzi odbio njezin prvi dizajn na natječaju za novi restoran u Londonu. Nakon izuzetnog uspjeha u New Yorku njihov restoran u Londonu trebao je otvoriti vrata u rujnu, a vlasnici, talijanski bračni par, tražili su posebna umjetnička djela koja će krasiti zidove. Lia je bila oduševljena pozivom na natječaj, no ne i njihovim odgovorom. Namrštila se prisjetivši se povratne informacije koju joj je prenio agent. Nedostaje želje”, “potrebno je više emocije”, popraćeno s “iskreno, pomalo suhoparno”. Nisu baš birali riječi, i što uopće znači “nedostaje emocije”? Srećom, nisu u potpunosti izgubili interes za njezine radove i bili su spremni pričekati nekoliko tjedana kako bi mogla predati nove ideje. Nažalost, rok je bio poput poljupca smrti koji isisava kreativnost iz njezine glave. Od tog

trenutka svaka je ideja izostala. Kao da mozak ne prepoznaje bilo što novo i drukčije.

Shvatila da je da radi grimase i da je Leo promatra sa zbunjenim oduševljenjem.

A onda je rekao: “Znaš, možda se nikada ni ne dogodi.”

Tužno se nasmiješila. Osjećala je da Lea zapravo ne zanimaju njezini problemi.

“Ovdje ima toliko toga što se može naslikati. Siguran sam da ćeš nešto pronaći.”

“Ja ne slikam.” Nasmiješila se; bila je to česta zabuna.

“Tekstilni sam dizajner. Osmišljam cjeline od različitih tkanina kako bi dobile na teksturi i dubini.” Voljela je razgovarati o svom poslu, ponosna što pobuđuje interes, ali je istodobno željela i zaradu. Ta bi narudžba bila šlag na torti, kad bi je samo uspjela osigurati.

“Oh”, rekao je Leo, očito nezainteresiran.

“A što ti radiš? Studiraš?”

Leo se nasmijao. “Ne. Stariji sam nego što izgledam. Provodim ljetno veslanje na dasci.”

To je objašnjavalo gotovo bijelu boju njegove kose. Lia nije znala da to može biti i posao. “Što? Poučavaš veslanje na dasci?”

“Ne. Potpuni sam zgubidan, ali pokušavam se ne uzrujavati zbog toga. Jednom se živi. Smislit ću već što bih uistinu želio raditi. Jesi li ti oduvijek znala da želiš biti... kako se ono zove? Dizajner materijala? Kako se uopće za to zainteresiraš? Nisam ni znao da je to pravo zanimanje. A pravo je, zar ne?”

“Da, pravo je”, složila se s njim smiješeći se zbog njegova pomalo zabrinutog pogleda. “I, ne, nisam znala da želim biti tekstilni dizajner dok nisam upisala umjetničku akademiju i otkrila to zvanje. Zaljubila sam se.”

“Baš lijepo. Ja sam se zaljubio već tisuću puta. Nikada ne potraje”, dodao je uz takvu tugu da je prasnula u smijeh.

Široko se osmjehnuo. “Moj brat kaže da sam nevjerojatno površan, ali on je običan bezveznjaković. Pretpostavljam da netko u obitelji mora biti razuman. To nikada neću biti ja.”

Lia je to mogla shvatiti s obzirom na to da je bila jedina umjetnička duša u obitelji. Iako, sada je shvaćala zašto je čudna.

“A koliko imaš godina?”

“Damu se ne pita za godine.”

“Reci ti meni pa ću ja tebi.”

Godine joj nisu predstavljale problem. S napunjenih trideset bila je... pa, sve do nedavno, zadovoljna time kakva je i kamo ide. Zapravo, do onoga glupog *e-maila* od prije dva tjedna, život joj je bio užasno jednostavan.

Drugo poglavlje

Sljedećeg jutra Liju je probudilo gugutanje goluba na krovu pa se protegnula pokušavajući olakšati bol u leđima, uvjerenjena kako je Lucin krevet napola madrac, a napola cigla. Ustala je i stala na vrhove prstiju. Preko krovova kuća mogla je vidjeti more. *Još je bilo tamo*, pomislila je sa smiješkom. Usprkos prigovoru na smještaj u Casa Diji, garsonijera je bila savršena za rad. Svjetlo se prostiralo preko dobro postavljenih stolova i opreme, a s obzirom na to da se smjestio na vrhu poput ptičjeg gnijezda na brodu, bio je idealan za njezin rad.

Danas će započeti s radom ili se barem poigrati komadićima tkanine. Ako se prepusti ljepoti ovog mjesta, možda se i mozak opusti pa smisli pokoju ideju. Na brzinu je popila kavu — hvala ti, Luca, na aparatu za svježije mljevenu filter kavu, što je ujedno bio i jedini komad kuhinjske opreme koju je posjedovao — pa samoj sebi obećala da će se kasnije ujutro spustiti do plaže po pecivo i *cappuccino*. Možda pronade i Lea koji je rekao da će čitav dan provesti na plaži. To uopće nije loša ideja s obzirom na to da je bio veselo i zabavno društvo i najbliže prijatelju što je u ovom trenu imala. Možda će on imati kakvu ideju kako da upozna Ernesta Salvatorea. Leo je očito dobro

poznavao područje. I sasvim je moguće da bi mogao znati koje restorane i kafiće Ernesto redovito posjećuje.

U naletu nade i uzbuđenja spustila je svoj kovčeg na veliku ploču za crtanje. *Carinici bi se čudili sadržaju*, pomislila je dok ga je otvarala, a tkanine se razlijevale u duginim bojama, mnoštvu oblika i nepreglednom nizu tekstura.

Njezin prvi dizajn uključivao je elemente poznatih talijanskih građevina — prozore i dijelove mosta Ponte Vecchio, vatikanske tornjeve i kupole, rimske fontane, slojeve Pise poput onih na svadbenoj torti — ali Braganziji su rekli da sve to nije dovoljno podsjećalo na Italiju.

Sat vremena poslije stol je bio prepun kombinacija materijala, ali ništa nije bilo dovoljno dobro. Da je bilo, znala bi. Bio je to neki unutarnji osjećaj koji drugima nikako nije mogla objasniti.

Nakon tuširanja odjenula je laganu svilenu haljinu — još jedan od njezinih dizajna — i požurila niza stube do uske ulice ispred Case Dije. Hvala Bogu da ju je Lucina sestra dočekala na autobusnoj stanici kada je stigla jer inače nikada ne bi pronašla ovo mjesto. Nakon nekoliko oštrih zavoja i skretanja put ju je doveo u blizinu plaže. Niz restorana na obali bio je već prepun ljudi, pa je ležerno prošetala pored stolova upijajući miris kave i osluškujući veseli žamor. Sunce joj je ugrijalo kožu, osjećaj joj je vratio malo uobičajenog optimizma.

Nasmiješila se sama sebi uživajući u dodiru tirkizne tkanine po nogama i težini kose spletene u dugačku pletenicu na leđima. Osjećala je mnoštvo zadivljenih pogleda dok je hodala obalom, vjerojatno zbog izrazito svijetlo plave kose, nasljeđa majčinih skandinavskih gena — svih dvadeset pet posto — i maslinaste puti — zanimljiva kombinacija — zajedno sa zelenim očima. Sada je znala da ovo zadnje nije naslijedila od čovjeka kojega je oduvijek zvala ocem. Uozbiljila se. Teško je kada otkriješ da je čitav tvoj život bio laž.

“Hej, Lia!”

Uzvik iz kafića pored kojeg je upravo bila prošla natjerao ju je da stane i ugleda Lea kako joj maše s jednog od malih stolova na obali.

“Bok, Leo.”

“Nadao sam se da ću te danas sresti. Jesi li doručkovala?”

“Nisam.”

Gurnuo je stolac nogom. Pretpostavila je da je to bio poziv. “Ovdje imaju izvrsne *cornetti al cioccolato* i *cornetto alla marmelatta* — s džemom od marelice.” Prije nego što je uspjela sjesti, već je pozvao konobara. “Što želiš, Lia?”

“*Cornetto alla marmellata* i *cappuccino, per favore.*”

“Ja vas molim *cornetto al cioccolato* i dupli *espresso.*”

Konobar je kimnuo i kada je otišao, nagnula se i zavjerenički šapnula: “A što je *cornetto*? Pretpostavljam da nećemo doručkovati sladoled.”

“Ne! To je grozota. Pravi *cornetto* je tradicionalno talijansko pecivo. *Cornetto* znači ‘rog’, ali nije kao kroasan, što je česta pogreška. Tijesto je slađe i mekše. Mnogo ukusnije”, dodao je prkosno podignuvši bradu.

“Ne usuđujem se proturječiti ti”, šalila se Lia.

“I, kakvi su ti planovi za danas?” pitao je Leo. “Dan je savršen za plažu.” Uputio joj je osmijeh pun nade. “Mogao bih ti nabrojiti najbolja mjesta koja trebaš posjetiti.”

Lia se namrštila, u teškom iskušenju.

“Hajde, znaš da želiš.”

“Izvršno govoriš engleski.”

“Ha! To je zato što sam napola Englez. Ne misliš valjda da sam ovu kosu naslijedio s talijanske strane, ili? A ja vidim da si ti Engleskinja”, šalio se povlačeći joj pletenicu.

“Zapravo sam napola Talijanka”, rekla je primjećujući nelagodu izazvanu neočekivanim priznanjem. “Napravila sam jedan od onih DNK testova. Pedeset posto talijanskih gena, dvadeset pet norveških, a ostalo otpada na Englesku, Wales, Irsku i sjevernu Europu.”

Usputne riječi nisu bile u skladu s burom osjećaja koji su slijedili nakon otkrića. Ispostavilo se da je čitav njezin život

velika laž, i nije čak mogla ni tvrditi kako joj je spoznaja zašto se oduvijek osjećala drukčijom od ostatka obitelji donijela olakšanje. Nije osjetila nikakvo zadovoljstvo kada je konačno razumjela razloge izjedajućeg osjećaja nepripadanja. Pitala se što bi Leo rekao da mu kaže kako je zapravo kći slavnoga talijanskog filmskog glumca Ernesta Salvatorea.

“Baš kao ja”, Leo je veselo uzviknuo, u potpunosti nesvjestan Lijina unutarnjeg previranja. Nije se mogla natjerati sada razgovarati s majkom; bilo je toliko potisnute ljutnje koja je prijetila da se izlije, pa se bojala kako će reći nešto što će požaliti.

“Nitko ne vjeruje da sam Talijan”, nastavio je Leo. “Iako ponekad dobro dođe.” Nestašno je namignuo. “Osobito kada ne želim priznati da govorim talijanski.”

Lia mu baš i nije povjerovala. S tim zlatnim surferskim kovčicama vjerojatno je bio tiha želja svih ovdašnjih Talijanki.

Leo nije pokazivao interes za DNK analizu, što je zapravo predstavljalo olakšanje. Rezultati su je u potpunosti izbacili iz takta i više ništa nije bilo isto. Kako joj je mama mogla lagati sve ovo vrijeme?

Nakon što je proživjela pravu dramu i podijelila šok s najbližim prijateljima, bilo je sasvim ugodno maknuti se od svega, biti svoja i ne brinuti se o značenju svega toga. Izbjegavanje telefonskih razgovora s mamom, tatom i sestrom bilo je možda pomalo grubo, ali sada je trebala vremena za sebe i u posljednjem telefonskom razgovoru s mamom zamolila je da joj to i omoguće. Spoznaja da tvoj otac zapravo to uopće nije zahtijevala je određeno privikavanje.

Hoće li se ikada priviknuti na to?

Bacila je pogled na zaslon mobitela i umalo prasnula u smijeh. Tata joj je poslao GIF s onim groznim djetetom iz animiranog filma *Finding Nemo* kako lupka po akvariju u zubarskoj čekaonici, uz natpis *Jesi li živa?*

Brzo je poslala jedan nazad uz poruku *Živa sam* pa je odložila mobitel baš kada se pojavio konobar noseći pladanj u ruci. Odložio je tanjure s *cornettima* i kave na njihov stol, a

želudac joj je proizveo nimalo elegantan zvuk odobravanja kada je ugledala mala, zavinuta, jajem premazana peciva. Komad kruha, sir i salama koje je pojela za večeru nisu bili dovoljni.

“Možda si trebala naručiti dva komada”, rekao je Leo smijući se.

“Pravi bi se gospodin suzdržao od komentara”, rekla je Lia prijekorno, što ga je natjeralo da se još jače nasmije.

“Misliš da nisam gospodin, je li? To zvuči prilično dosadno.”

Lia je odmahнула glavom. Sumnjala je da je itko ikada nazvao Lea dosadnim. Pun svježije energije i vesele naravi, bio je vjerojatno dobri duh svake zabave.

Naglo je podignuo glavu. “Hej, Raph!” Skočio je na noge mašući. “Ovdje smo.” Lia se okrenula da vidi koga je to upravo pozvao, a Leo je objasnio: “To mi je brat.”

Visok tamnokosi čovjek prilazio im je obilazeći stolove.

“Jutro, Leo. Kako...” Zašutio je kada je ugledao Liju koja se svojski trudila propasti u zemlju.

“To si ti!”

“Gospodine Knight.” Pristojno je kimnula. Nije mogla vjerovati. I to ti je sreća.

“Oh”, rekao je Leo uz oduševljen osmijeh. “Vi se već poznajete.”

Treće poglavlje

Pa i ne baš”, otezao je Raph dok mu je nervoza izbijala poput osipa od koprive. “Što *ti* radiš ovdje?”

Smirena plavuša podignula je glavu i pogledala ga ravno u oči dajući mu do znanja da ga se nimalo ne boji. “Doručujem”, rekla je.

“Svijet je uistinu malen”, promrmljao je Leo, potpuno nesvjestan skrivenih poruka, dok se Raph trudio sakriti nezadovoljstvo. Njegov mlađi brat letio je kroz život obasjan suncem. Sve je u njegovu svijetu bilo veselo. U neku ruku, to je bilo izvrsno, no Raph se pribojavao da se neće znati nositi sa situacijom ako se dogodi nešto loše.

“Nakon doručka idemo na plažu. Želiš li s nama?” pitao je Leo usta punih peciva.

“Da, pridruži nam se. Bit će baš zabavno.” Zločesto se nasmiješila i odložila šalicu kave.

“Iako, morat ćeš skinuti to odijelo, brate.”

Raph je ignorirao brata i buljio u ženu. Zbunjivala ga je iz nekog razloga. Uzrujala ga je već prvi put kada su se upoznali u njegovu londonskom uredu i otad nije mogao točno reći zašto mu se uvukla u misli, što ga je samo dodatno ljutilo. Kao neki

trn koji ne može izvaditi. Nije volio kada ne može držati stvari pod kontrolom.

Usmjerio je pogled na njezino, oh, tako nevino, lice. Sjela je smireno poput Bogorodice dok su ga njezine prekrasne oči gledale sa skrivenim prijezirom, kao da ga žali.

Znao je da je bio grub prema njoj kada je odbio poslušati njezinu priču, ali bila je samo jedna u nizu žena koje su tvrdile da su kćeri Ernesta Salvatorea i eto je sada, umiljava se njegovu bratu. Bilo je očito da očekuje isplatu kako bi njegov očuh izbjegao test za utvrđivanje očinstva.

“Brate?”

Raph je shvatio da nije čuo što Leo govori, i sada je njegov brat ustao.

“Rekao sam, ostani ovdje s Lijom dok ja...” Pokazao je na vrata zahoda na drugom kraju kafića.

“Svakako. Bit će mi zadovoljstvo”, smrknuto je odgovorio.

“Pitam se zašto ne dijelim isto mišljenje”, promrmljala je.

Čim se Leo udaljio, okrenuo se prema njoj. “Što to, dovraga, izvodiš? Drž se dalje od moje obitelji. To uključuje i Lea.”

“Nisam pojma imala da ste u rodu.” Obrazi su joj se zarumenjeli.

“Stvarno očekuješ da povjerujem kako si došla u Italiju i slučajno naletjela na njega?”

Zagrizla je usnicu i zablujila se u njega.

“Znam kako izgleda, ali to je istina.”

“Vrati se kući. Samo gubiš vrijeme. Neću dopustiti ponovno ucjenjivanje mog očuha.”

“Tvog očuha? Mislila sam da mu vodiš poslove.”

“Ne službeno, ne.” Iako se ponekad osjećao upravo tako.

“Oženjen je mojom majkom, pa mu pomažem s poslovima osobne prirode. Inače se bavim drugim stvarima.”

“Dakle, u srodstvu ste.”

Raph je uzdahnuo. “Ne krvnom.”

“Prilično si zaštitnički nastrojen prema njemu”, rekla je.

“Morao sam biti.” Ponovno ju je promatrao. “Već sam ti rekao. Jedini način da se približiš Ernestu jest uz pomoć DNK testa.”

“To će trajati mjesecima”, rekla je. “I ne bih dopustila da otežeš i lažeš o rezultatima.”

Uzrujao se. Kako li se samo usuđuje? “Ne bih morao lagati o rezultatima.”

“To ti misliš. Jesi li uopće razgovarao s Ernestom?”

“Imaš li ti uopće ideju koliko je žena već tvrdilo da im je on otac?”

“Rekao si mi u uredu, sjećaš se? Da samo razgovaraš s njim, znao bi da je ovo drukčije. Samo mu prenesi ime moje majke. Mary Bathurst, rođena Harding. Bili su u vezi devedesetih u Londonu — 1993., da budem precizna. Pitaj ga.”

“Ernesto nije tip čovjeka koji bi napustio dijete. Preuzeo bi odgovornost.”

“Ali nije. Ako napravim test, hoćeš li mi dopustiti da razgovaram s njim?”

“Samo ako test potvrdi to što govoriš.”

Zurila je u njega. “Kao što sam već rekla, to će trajati zauvijek.”

Raph je bezobrazno slegnuo ramenima. “Čemu žurba?”

Usta su joj se ljutito stisnula, a svijetle su oči optužujuće gledale prije nego što je uzrujano rekla: “Kako bi se ti osjećao da otkriješ da imaš oca kojeg ne poznaješ? Bi li strpljivo čekao? Nemaš pojma kakav je to osjećaj.”

Morao joj je odati priznanje. Zaslužuje nagradu za upornost i vještu glumu. Zamalo ga je dirnulo. Zamalo.

“Pretpostavljam da si svoju tužnu priču podijelila s Leom.”

“Naravno da nisam. Nisam ni znala da ga poznaje.”

“E, pa, sada znaš. Ali upozoravam te, nećeš se približiti Ernestu preko Lea. Da sam ja ti, spakirao bih stvari i vratio se u London.”

Uputila mu je dražestan osmijeh koji kao da govori da bi mu rado zabila nož u rebra. “Rade li svi kako im ti kažeš?”

Zamalo se naglas nasmijao. Kada bi ga barem svi u obitelji tako slušali. Život bi mu bio mnogo lakši.

Zastao je na trenutak, nezadovoljan što je njezina bila zadnja, a onda je ugledao Lea kako se vraća i požurio ga presresti.

“Leo, znaš li ti išta o ovoj ženi?”

“O Liji? Znam da je umjetnica. Došla je tu provesti ljeto i pronaći nadahnuće.”

Bože dragi, Leo je stvarno ponekad bio blesav. “Mogao sam i misliti.”

Netko s pravim zanimanjem ne bi mogao sve ostaviti zbog prilike da upozna svoga navodnog bogatog oca. Ni na trenutak nije pomislio da bi to mogla biti istina. “Gdje si je upoznao?”

“Blizu vile. Šepala je niz ulicu pa sam stao i ponudio joj prijevoz.”

Raph je zakolutao očima. “I nije ti bilo čudno što se mota oko vile?”

Leo se načas zamislio. “Ne, baš i nije. Nasmiješila mi se.”

“I..” Ponekad nije shvaćao Leovu logiku.

“Djelovala je izgubljeno, a ja sam ionako krenuo prema gradu.”

“Makni se od nje. To je još jedna koja želi dokazati očinstvo.”

“Ne”, rekao je Leo prijezirno. “Ona je baš draga. Tako si nepovjerljiv. Rekao sam ti da sam je slučajno susreo.”

“I nije spomenula da je već bila kod mene u Londonu?”

“Nije. Zašto bi? Nije znala tko sam.” Leov osmijeh polako je blijedio i Raph se osjetio krivim što mu kvari iluziju.

“Žao mi je, Leo, iskorištavala te.”

Leo je progutao knedlu, a Raph se osjećao kao da je upravo šutnuo mačića.

“Trebaš li prijevoz kući? Mogu poslati Marca da dođe kamionetom po tebe i moped”, predložio je znajući da se vrtlar neće buniti.

Leo je bacio pogled na Liju, pomalo tužnog izraza. “Samo da platim račun.”

“Neka ga ona plati, zaslužila je.”

“Jučer je platila sladolede.”

“Kladim se da je tako. Namamila te.”

“A što ako si u krivu? Nema svatko skrivene motive. Što ako samo želi upoznati Ernesta? Što ako su joj rekli da je on njezin otac i ona u to vjeruje, čak i ako nije istina?”

“Ništa od toga ne objašnjava zašto je doletjela ovamo nakon što sam rekao da bi bilo najbolje dogovoriti test očinstva.”

“Vratit ću se Vespom poslije. Idem malo veslati.”

Raph je gledao kako se njegov brat vraća prema stolu pognutih ramena. Razmijenio je nekoliko riječi s Lijom, nasmijala se i oboje su pogledali u njegovu pravcu dok je Leo iz novčanika vadio nekoliko novčanica koje je odložio na stol. Lija je Raphu uputila sažaljiv osmijeh, mahnula Leu koji joj se nasmiješio, spustila sunčane naočale na oči, izvadila mobitel i koncentrirala se na zaslon. Raph si je dopustio smiješak, zabavljen njezinim ponašanjem. Neće joj dopustiti da ode a da ne sazna koliko dugo planira ostati.

Sjeo je za stol na Leovo mjesto.

Dok se pravila da ne obraća pozornost na njega, iskoristio je vrijeme da je prouči. Vratio se onaj osjećaj njezine prisutnosti, vrat mu se počeo ježiti. Danas joj je plava kosa bila u laganoj pletenici, a pramenovi su bježali na sve strane kao da ne trpe biti svezani. Pitao se je li to odraz njezine osobnosti. Činilo mu se da je impulzivna, uporna i odlučna. Nije znao impresionira li ga njezina upornost ili frustrira.

“Koliko dugo misliš ostati?” pitao je, konačno ljut zbog njezine sposobnosti da je njegova prisutnost uopće ne dira.

Nasmiješila se. “Što? Kao loš zadah?”

“Gubiš vrijeme.”

“Tko kaže da gubim vrijeme? Već se isplatilo doći.”

“Misliš na to što si se zalijepila za Lea?”

“Zapravo, ne. Imaš ograničenu moć razmišljanja — i čini se ne baš osobito dobro mišljenje o svom bratu, zar ne?”

Naljutio se. “Nikada to nisam rekao.”

“Nisi, ali očito smatraš da je preslab ili preglup da prepozna kada netko juri za novcem.”

“Leo je dobar tip. Uvijek u ljudima vidi dobro.”

“Dok ti, mračni čovječe, vidiš samo loše? Jesi li uvijek tako nepovjerljiv prema ljudima ili samo meni ukazuješ tu čast?”

Raph je promislio o tome što je rekla. Nešto ga je natjeralo na iskrenost. “Sklon sam biti sumnjičav, ali prema vlastitom iskustvu, s punim pravom.”

“Stvarno? Kako žalosno”, rekla je pridržavajući bradu prstima i ispuštajući tako žalostan uzdah da se zamalo nasmijao.

Nedostatak poštovanja i smisao za humor učinili su da mu se sviđa, iako to nije želio.

“Koliko imaš godina?” upitao je iznenada.

“Trideset, zašto?”

“Zašto sada? Zašto odjednom želiš pronaći... svog oca?”

“Nisi se mogao suzdržati da ne naglasiš *svog oca*, zar ne?” Nasmiješila mu se. Bilo je teško držati korak s njom.

Ništa nije govorio, pustio je da ona ispuni tišinu, što je znao da će se i dogoditi. Nije se bojala ničega, ali na njegovo iznenađenje, lice joj je poprimilo tužan izraz i vidio je kako joj se vrat miče kao da teško guta.

“Nisam to prije znala. Tek sam saznala.” U tihim riječima primijetio je veliku bol i tugu, što ga je dirnulo na način da ju je poželio utješiti. Osobito jer je znao da je očekuje još boli kada sazna da Ernesto nije njezin otac. Bio je u potpunosti siguran da takvo što uopće nije moguće.

Podignula je glavu. “Trebala bih se vratiti poslu.”

“Gdje si odsjela?”

Nasmijala se. “Nemam pojma. Znam se samo vratiti.”

Kada je ustala, krenuo je za njom.

“Hoćeš li me otpratiti kući?” pitala je.

“Neću, krenuo sam u ovom smjeru. Parkirao sam niže u ulici.”

Nagnula je glavu i pogledala ga. “Ne mogu te zamisliti na plavoj Vespi. Molim te, reci mi da je tvoja crna s iscrtanim plamenom.”

Ovaj put morao se nasmijati. “Kako si samo znala?”

“Nazovi to intuicijom”, rekla je uz vragolasti osmijeh, a smeđe su joj oči nestašno zaiskrile.

Iznenada je poželio nagnuti se i poljubiti je — samo da vidi njezinu reakciju, ništa više. Lia zapravo nije bila njegov tip. Volio je atraktivne elegantne žene koje su djelovale smireno i sabrano...ili je barem to do sada bio slučaj.